

ikke har været Hensigten med den kommunale Beskatningslov at forandre Valgretsreglerne. Men hvis saa er, forekommer det mig, der er al Grund til nu at give et Tillæg til den kommunale Beskatningslov gaaende ud paa, at disse upersonlige Skatter, som jeg før nævnedes, ikke skulle medregnes til de i § 6 i Købstadkommunalloven af 1868 ommeldte Skatter, da det vil være ganske ubilligt overfor Esbjerg at lade Forholdet bestaa, som det er, og at lade Byen vente, indtil Lovgivningsmagten bliver enig om en kommunal Valgretsreform, hvad jo ingen kan vide, naar sker. Dette tillader jeg mig derfor at henstille til den højtærede Indenrigsministers nærmere Overvejelse.

Med Hensyn til den foreslaaede kommunale Valgretsudvidelse kan der vel neppe være videre Tvivl om, at der er Ønsker herom hos en overvejende Del af Befolkningen, og da navnlig hos dem, som ville faa større Valgret, end de nu have, hvad der jo er forklarligt nok, men dette er jo et; noget andet er, om der er nogen virkelig Trang til Stede til en saa vidt-gaaende Reform som af Folketinget vedtagen, og det er Spørgsmaalet herom, der bør stilles i Forgrunden. Et Vidnesbyrd om, at der ikke er nogen virkelig stærk Trang til en saadan Valgretsudvidelse, til en saa gennemgribende kommunal Valgretsreform, forekommer det mig, man er berettiget til at se i den Omstændighed, at de kommunale Raad ikke have udtalt sig herfor, men have forholdt sig ganske tavse herom, uagtet de ellers, navnlig gennem deres Fællesorganisationer, beskæftige sig med alle Spørgsmaal af almindelig kommunal Interesse. Derimod have de samvirkende Sogneraadforeninger paa Delegeretmødet i Fjor udtalt Ønsket om en kommunal Reform i anden Retning, nemlig om, at Sogneraadene faa nogen større Myndighed, nogen større Ret til Selvstyrelse, idet man vedtog følgende Resolution, som jeg maaske maa tillade mig at oplæse: „Delegeretmødet udtaler et bestemt Ønske om, at Lovgivningsmyndighederne i en nær Fremtid ved Ændringer i de bestaaende Love indrømme Sogneraadene større Myndighed i Forvaltningen af de kommunale Midler end hidtil“. Det, at man vedtager en saadan Resolution, forekommer mig ret tydelig at vise, hvad det er, man i Sogneraadene mener, der trænges til, nemlig nogen udvidet Myndighed for Sogneraadene, og dette turde vel være et ikke helt ugrundet Ønske, thi Sogneraadene skulle nu have

Amtsraadens Tilladelse til en Mængde Smaating, til rene Bagateller, hvad der kun forvolder Omsvøb, Ulejlighed og Tidsspilde, og Sogneraadene behøve ikke nu at gaa i Amtsraadens Ledebaand i den Grad som for 40 Aar siden, thi der er nu i Sogneraadene en Forretningsdygtighed og kommunal Indsigt, hvormed Forholdene i 1867 ikke taale Sammenligning. Jeg tror derfor, at en noget større Ret til Selvstyrelse vilde tilfredsstille en virkelig Trang i Kommunerne mere end en vidt-gaaende Valgretsudvidelse.

Hvad Købstadkommunerne angaar, da ere Byraadene jo langt friere stillede end Sogneraadene, og der høres derfor ikke Klager over en for indskrænket Myndighed fra Byraadene. Derimod kunde der i Købstæderne maaske snarere trænges til Forandring med Hensyn til Formandsskabet i Byraadene, idet den nuværende Ordning, hvorefter det, naar bortses fra de 6 større Købstæder og en Kommune paa Bornholm, altid er Retsbetjenten, der udnævnes til Borgmester, ikke altid er lige heldig. I de fleste Tilfælde har Ordningen i og for sig været tilfredsstillende nok, og der er mange Kommuner, der skyldte deres Borgmester Tak for, hvad han har udrettet for Byen, for den Interesse, han har vist Kommunens Anliggender, og for den Dygtighed, han har lagt for Dagen som Byraadets Formand, men der har været Undtagelser, maaske ikke saa helt faa, og med disse for Øje tror jeg, det vilde være ganske heldigt, om det ikke var en ufravigelig Regel, at Retsbetjenten beskikkes til Borgmester. Det er saa heldigt her, at der ikke behøves nogen Lovforandring, idet en Forandring vil kunne ske ad administrativ Vej, da Foreningen af Borgmester- og Retsbetjentstillingen sker ikke ifølge Lov, men i Henhold til en kongelig Resolution, som jo kan ophæves ved en anden kongelig Resolution. Jeg tror, at det vilde være ganske hensigtsmæssigt, at der, indtil den i Købstadkommunallovens § 2 bebudede Omordning af Rets- og Administrationsforholdene finder Sted, skete den Forandring i den nugældende Ordning, at det ikke ufravigelig blev Retsbetjenten, der beskikkes til Byraadets Formand, men kun, hvor han virkelig særlig egner sig dertil, og at der ellers søgtes en anden dertil kvalificeret Mand. Ogsaa dette Spørgsmaal tillader jeg mig at henstille til den højtærede Indenrigsministers Overvejelse.

N. Hansen: Jeg slutter mig til, hvad det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds